

KUNFFY LAJOS (1869–1962)

A századforduló nagy nemzedékének neves tagja, a nagybányaiak, a posztimpreszionisták pályatársa, a nemzeti jellegű magyar piktúra hivatott képviselője. Greguss Jánosnál, Vágó Pálnál kezdte tanulmányait, majd Hollósy Simonnál folytatta Münchenben. Alapos szakmai felkészülése mellett művészetére a legmaradandóbb befolyással párizsi stúdiói, tapasztalatai voltak, amikor is a Julian Akadémián közvetlen kapcsolatba került az akkoriban diadalmaskodó természetfestés ifjú hitvallóival. Így alakult ki egyedi stílusa, az akadémiai képzés során elsajátított biztos mesterségbeli tudás és az impresszionista vezetőmesterek műveiben látott gazdag plein-air kolorizmus sajátos ötvöze. Ez a fajta színekben friss előadásmód határozza meg egész munkásságát, s különösen életképeiben, emberábrázolásaiban érvényesíti érzékenységből következő eredetiségét. Figurális kompozíciói közel állnak a szolnokiak megnyilatkozásaihoz, de valójában légiésebbek, árnyaltabbak; jól megfigyelhető valahány változatukban a franciás iskolázottságú festői érzékletesség, a fénnel átítatott latinos derű. Somogytúri emlékmúzeumának két emlékezetes exponátuma, az 1907-ben festett „Gyermektemetés” és az 1921-es „Ebédelő aratók” című képe a hazai zsánerfestészet kiemelkedő teljesítményei közé tartozik s éppen azért, mert a megfestett epizód minden szereplője, a jelenet egésze – pontos részletezés mellett is – egységes megvilágításban, a tónusok finom összehangoltságában mutatkozik meg.

A Csók István Galériában kiállított anyag teljes fegyverzetükben vonultatja fel Kunffy Lajos művészi képességeit. Bravúrosan jellemzett portréi közül nagy érdeklődésre tarthat számot Ticharich Zdenkáról készült varázslatosan felrakott arcúja, amelyik sok mindent elmond a világhírű zongoraművésznő egyéniségéről, átvitt értelemben játéknak költői lelkületéről, vonzó lényének személyes tulajdonságairól. Ez a kép méltó ahhoz a sorozathoz, melyet barátairól, ismerőseiről állított össze: Angyal Dávidról, Rippl Rónai Józsefről, Szlányi Lajosról, Iványi Grünwald Béláról, Kisfaludi Strobl Zsigmondról, mindegyik olyan, hogy egyúttal az ábrázoltak művelődéstörténeti jelentőségéről is tájékoztatást ad a tárlatlátogatóknak. A festészeti műfajok közül Kunffy Lajos – talán mondani se kell – szívesen foglalkozott tájképek, csendéletek megalkotásával is.

E nemben értékes példák kerültek elő hagyatékából, olyan művek, melyek a megújult újabbkori festéstechnikák páratlan lehetőségeiről tanúskodnak. A szabadban feldobott vázlatok, ezek a miniatűr remeklések, az erdőben csatangoló, mezőkön bandukoló festő feledhetetlen élményei ihletően hatottak a látvány műtermi feldolgozására is, s ezért azután a mezei virágok csokrai, a Balaton vidékének kedvelt motívumai tiszta színekben, üde hangulatokat keltve jelennek meg vásznain. Nem ok nélkül nevezték el őt „Somogyország krónikásának”, életművét szülőföldje hű tükreinek lehet minősíteni, hiszen parasztot, polgárt, szépasszonyt, kollégát épp úgy megjelenít, mint ahogyan megörökíti a vidék arculatát, földrajzi nevezetességeit, flóráját, légkörét. Érdeme pedig mindennek-előtt az, hogy kölcsönösen hitelesíti az észlelhető valóságot és annak művészi kifejezését.

Pogány Ö. Gábor

A KÉPCSARNOK MEGHÍVJA ÖNT KUNFFY LAJOS ÉRDEMES MŰVÉSZ FESTMÉNYEIBŐL RENDEZETT EMLÉKKIÁLLÍTÁS ÜNNEPÉLYES MEGNYITÁSÁRA 1985. JANUÁR 24-ÉN, CSÜTÖRTOKON DÉLUTÁN FÉL 6 ÓRÁRA. MEGNYITJA DR. POGÁNY Ö. GÁBOR MŰVÉSZETTORTÉNÉSZ. A TÁRLAT MEGTEKINTHETŐ 1985. FEBRUÁR 2-IG. CSÓK ISTVÁN GALÉRIA, BUDAPEST V., VÁCI UTCA 25.

F. k.: Köteles István - 84-2470 GENERALART Dorogi Ny

KUNFFY

